

Spørgsmaal kunde blive ordnet, saameget mere, som den Magt, man har at forhandle med, ikke alene er en venstabelig findet Magt, men formentlig den mest venstabelig findede Magt, vi kunne have at gjøre med. Der er et Spørgsmaal, jeg berørte, som ogsaa blev berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luzen), og som Udvalget slutter sine Bemærkninger med i Betænkningen, nemlig hvorvidt Marineministeren er villig til i indværende Rigsdagsamling at forelægge et Lovforslag om Forandring i visse Løds-væsenet vedrørende Spørgsmaal. Dette er den ærede Marineminister gaaet udenom, baade første Gang, han havde Ordet, og anden Gang, da han svarede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds. Den høitærede Minister har ikke sagt Andet, end at det var under Overveielse i Ministeriet, om man ikke snarlig skulde komme frem med et Lovforslag af denne Natur; men dermed er det ingenlunde giivet, at vi faae et Lovforslag om denne Sag i denne Samling; thi vi vide ikke, hvorlænge Overveielserne i Ministeriet kunne vare, eller om de ville føre til noget Resultat og da hvilket; jeg vil derfor opfordre den meget ærede Marineminister til at give aldeles bestemte Svar paa, om det er hans Hensigt at fremlægge et Lovforslag om denne Gjenstand. Dette Spørgsmaal vedrører aldeles ikke de diplomatiske Forhandlinger, men det er et Spørgsmaal, som, naar man er bleven opmærksom paa det, maa siges, i alt Fald theoretisk taget, at have ligget for i mange Aar med samme Nødvendighed som nu. Det afhænger aldeles ikke af Forhandlingerne med fremmede Magter. Spørgsmaalet er altsaa, om den meget ærede Minister er findet snarest, i den nuværende Rigsdagsamling, at forelægge et Lovforslag i den Hensigt at faae det gennemført, inden vi skilles. Jeg tror ikke, at vi kunne ønske at gaa fra hinanden, saavidt vi ellers skulle leve saalænge, uden at vi faae det Spørgsmaal afgjort, om den meget ærede Marineminister virkelig er findet at træffe de Forholdsregler, som ere fornødne for at have Østehedsretten over vort eget Fædreland. Jeg vilde ønske, at den meget ærede Minister i saa Henseende vil udtale sig bestemtere; hvis han ikke kan det, kan jeg ikke negte, at den Uutydning, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds vistnok vil blive udført, idet det ærede Medlem ikke vil savne Understøttelse til et privat Lovforslag i saa Henseende. — Der er endnu et Punkt, som jeg skal berøre. Den ærede Minister udtalte sig om vore Bemærkninger angaaende Kontrakterne om Maskinleveringerne til „St. Thomas“ og „Ddin“. Den meget ærede Minister var første Gang meget forbauset over, at der var fremkommet Noget i Betænkningen, som han ikke havde set i den foreløbige Betænkning. I saa Henseende maa jeg bede den ærede Minister undskylde. Det er Noget, som

er Noget, som kommer i den endelige Betænkning, som ikke staar i den foreløbige; thi man kan lade sig bevæge baade til Høire og til Venstre, efter Forhandlingerne med Ministeren, og den ærede Minister vil vistnok se, at der i vor endelige Betænkning staar Noget, som behager ham mere, end hvad der staar i den foreløbige. Hvis der derfor skulde være Noget i den endelige Betænkning, som ikke behager ham saa meget, som hvad der stod i den foreløbige Betænkning, saa tror jeg dog, at han i det Hele taget ikke lider Stæde ved de Forandringer, som ere foregaaede i den foreløbige Betænkning. Det blev i Øvrigt antydet i Konferencen med den ærede Minister, at der utvivlsomt vilde komme en Bemærkning i lignende Retning. Naar den ærede Minister nu siger, at vi have brugt meget stærkt Udtryk, saa forekommer det mig i Øvrigt ogsaa, at den ærede Minister selv var i Færd med at bruge meget stærkt Udtryk. Naar den ærede Minister spørger, mod hvem vi rette vore Bemærkninger, saa forekommer det mig, at det ikke er vanskeligt at finde det. Vi rette dem aabenbart ikke mod Statsrevisionen, det kunde ikke falde os ind, thi den har ikke krænkert Statens Interesser ved Kontrakter, som den nu først skal til at undersøge, og hvorvidt vi rette Bemærkningerne mod den ærede Minister, som nu er tilstede, eller mod hans Formand, kan ikke være Udvalget klart, fordi det ikke ligger saaledes oplyst, om det overhovedet er definitivt afgjort, at de 71,000 Rd. i Mulkst skulde eftergives Fabrikkerne, og heller ikke, hvem der har taget denne definitive Beslutning. Jeg kan ikke tro Andet end, at det vilde være heldigt, naar der er Tale om saa overordentlig store Beløb, at Ministeren da vilde føle sig selv lidt trykket ved at tage Bestemmelsen og i alt Fald hellere vilde indskyde sig under at have Bevillingsmyndigheden paa sin Side, naar han gik bort fra en bestemt Kontrakt. Da vi imidlertid ikke kende den motiverede Resolution, som i den Henseende er afgivet af den ærede Ministers ærede Formand, skal jeg ikke her nærmere gaa ind paa Sagens Realitet, end hvad Udvalget allerede har gjort. Spørgsmaalet vil komme til at foreligge senere, men jeg tør hævde, at det er fuldstændig korrekt, naar Udvalget bemærker, at hverken Statens Være eller Interesse er tjent med, at Kontrakter, der indgaaes paa Statens Vegne, blive saa lidt paaagtede; denne almindelige Sætning, der gjaelder i dette Tilfælde, og rammer hvor den skal ramme, uden at man har Noget bestemt sigtet, gjaelder i de fleste andre Tilfælde. Naar den ærede Minister siger, at det er farligt at holde sin egen Kontrakt, thi saa kan Vedkommende næste Gang, man forhandler med ham, forlange saameget mere, saa svarer jeg dertil, at det kan paa en Maade være sandt, naar man er vis paa, at man ikke har Andre at kontrahere med, men naar man er i Stand til at benytte sig af Konkurrencen, saa er det ikke læn-